

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 09253-26/2020-ERU

V Jihlavě dne 25. ledna 2022

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **Redigon, s.r.o.**, se sídlem Čepirohy 115, 434 01 Most, IČ: 287 38 853 (dále jen „odpůrce“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 09253-18/2020-ERU ze dne 4. května 2021 (sp. zn. OSS-09253/2020-ERU), kterým Energetický regulační úřad ve sporném řízení podle § 17 odst. 7 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že odpůrce je povinen uzavřít ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí s [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], IČ: [REDAKCE] (dále jen „navrhovatel“), zastoupeným Mgr. Josefem Karnoubem, advokátem se sídlem 5. května 213/4, 418 01 Bílina, smlouvu o připojení k lokální distribuční soustavě v rozhodnutí stanoveném znění, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“), jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pro projednání v rozkladové komisi, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti Redigon, s.r.o., se sídlem Čepirohy 115, 434 01 Most, IČ: 287 38 853, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 09253-18/2020-ERU ze dne 4. května 2021 (sp. zn. OSS-09253/2020-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Správní řízení na prvním stupni

Dne 20. října 2020 Energetický regulační úřad obdržel návrh na zahájení sporného řízení podle § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona, prostřednictvím kterého se navrhovatel domáhá vůči odpůrci rozhodnutí o uložení povinnosti uzavření smlouvy o připojení elektrického zařízení k lokální distribuční soustavě provozované odpůrcem. Navrhovatel uvedl, že se počátkem roku 2020 stal vlastníkem nemovitosti na pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] jehož součástí je budova s číslem popisným [REDAKCE], konkrétně stavba pro výrobu a skladování (dále též jen „odběrné místo“), která byla k lokální distribuční soustavě odpůrce

historicky připojena a probíhala sem stabilní dodávka elektřiny. Po prodeji nemovitosti na začátku roku 2020 zároveň došlo ze strany původního vlastníka nemovitosti k ukončení stávajících smluv zajišťujících dodávku elektřiny do odběrného místa [REDAKCE].

Navrhovatel k tomu doplnil, že dne 16. března 2020 podal u odpůrce jako příslušného provozovatele lokální distribuční soustavy žádost o připojení elektrického zařízení v odběrném místě k lokální distribuční soustavě z hladiny nízkého napětí, a to spolu s revizní zprávou. Podle navrhovatele odpůrce stále i přes urgence ignoruje podanou žádost o připojení i samotné existující připojení, dokonce měl odstranit elektrické zařízení vedoucí do předmětného odběrného místa, tudíž se navrhovatel domnívá, že odpůrce porušuje svoji povinnost ve smyslu § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona. Nápravy se navrhovatel domáhá před Energetickým regulačním úřadem, kde inicioval zahájení sporného správního řízení o uzavření smlouvy o připojení v konkrétním znění (zejména s technickými parametry připojení na hladině nízkého napětí, příkon 35 kW, jistič 3x50A, připojení typu B v místě [REDAKCE] na pozemku parc. č. [REDAKCE]).

Odpůrce se k věci vyjádřil dne 22. prosince 2020 tak, že navrhovatelovu žádost o připojení, kterou obdržel 17. března 2020, zamítl, neboť odběrné elektrické zařízení v předmětném odběrném místě nelze připojit z důvodu nedostatečné kapacity distribuční soustavy. Ve svém vyjádření odpůrce prvotně odkázal na Dohodu o ukončení smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny a odpojení odběrného místa (ke dni 31. března 2020) uzavřenou s původním vlastníkem nemovitosti, v níž se nachází odběrné místo, ze dne 30. ledna 2020, a na zamítavé stanovisko k navrhovatelově žádosti o připojení s odkazem na vyčerpání kapacity Trafostanice II. – jih, dále i na uzavření Smlouvy o smlouvě budoucí o připojení a rezervaci příkonu 1500 kW s žadatelem [REDAKCE] na konci února 2020. Dále odpůrce dementoval svoji povinnost rezervovat odpojený příkon ve vazbě na § 10 vyhlášky č. 16/2016 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o podmínkách připojení k elektrizační soustavě“), a namítal absenci navrhovatelovy povinnosti hradit náklady na připojení v obsahu smlouvy, který je součástí petitu navrhovatele. Konečně odpůrce v řízení navrhuje zamítnutí návrhu.

V průběhu správního řízení na prvním stupni upravil navrhovatel svůj návrh v podobě ponížení požadovaného příkonu hodnoty jističe z 3x50A na 3x25A. V reakci na to odpůrce zaslal navrhovateli kladné stanovisko k připojení elektrického zařízení k distribuční soustavě s požadovaným příkonem 3x25A se změněným místem připojení (na pozemku p. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE]). Ani přesto strany sporu nedošly k dohodě, tudíž Energetický regulační úřad přistoupil k meritornímu rozhodnutí sporného řízení.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. 09253-18/2020-ERU ze dne 4. května 2021 Energetický regulační úřad rozhodl, že odpůrce je povinen ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí uzavřít s navrhovatelem smlouvu o připojení se stanoveným obsahem.

V rámci odůvodnění prvostupňový orgán uvedl, že v předmětném odběrném místě se jednalo o prostou změnu zákazníka, resp. o změnu osoby oprávněné užívat odběrné elektrické zařízení, tudíž ze strany odpůrce stačilo uzavřít s navrhovatelem smlouvu o připojení podle § 3 odst. 2 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě. V návaznosti na to dovedl závěr o neexistenci závazku navrhovatele hradit podíl

na oprávněných nákladech spojených s připojením a se zajištěním požadovaného příkonu ve smyslu § 12 odst. 4 této vyhlášky. Jako rozhodné správní orgán v prvním stupni označil i porušení § 10 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě ze strany odpůrce, když odpůrce pro navrhovatele jako nového uživatele předmětného odběrného místa nerezervoval daný příkon do 31. března 2024 (48 měsíců od ukončení smlouvy o zajištění služby distribuční soustavy), a konstatoval, že odpůrce teprve po tomto datu mohl v souladu s právní úpravou uvolněnou distribuční kapacitu rezervovat jiné osobě. Prvostupňový orgán vyslovil závěr, že odpůrce je ve smyslu § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona povinen připojit zařízení navrhovatele k lokální distribuční soustavě, a tudíž meritorně rozhodl o povinnosti odpůrce uzavřít s navrhovatelem smlouvu o připojení se stanovenými náležitostmi. Dále za protiprávní označil jednání odpůrce jako provozovatele lokální distribuční soustavy při demontáži části kabeláže distribuční soustavy, která vedla k předmětnému odběrnému místu.

III. Rozklad odpůrce

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 09253-18/2020-ERU ze dne 4. května 2021, které bylo odpůrci doručeno dne 5. května 2021, podal odpůrce dne 20. května 2021 rozklad. Odpůrce namítal, že mu nevznikla povinnost rezervovat odpojený příkon podle § 10 vyhlášky o připojení; je přesvědčen, že v daném případě zánik smlouvy o připojení bez dalšího znamená zánik rezervace příkonu do předmětného odběrného místa. V tomto směru odpůrce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dále v rozkladu rozporoval absenci podstatné náležitosti navrhované smlouvy o připojení (s odkazem na § 50 odst. 3 energetického zákona), konkrétně závazek žadatele o připojení uhradit podíl na oprávněných nákladech na připojení. Odpůrce konečně v rozkladu uvedl i námitky týkající se nedostatku kapacity distribuční soustavy, v jeho podmínkách vyčerpání kapacity Trafostanice II. - jih, kdy zopakoval, že byl dán prokazatelný nedostatek kapacity zařízení pro distribuci a naplnil tak zákonnou výjimku z připojovací povinnosti podle § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona.

Odpůrce s ohledem na uvedené v rozkladu navrhl, aby Rada napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání.

IV. Rozhodnutí o rozkladu

Rozklad odpůrce byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada Energetického regulačního úřadu po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí ve smyslu podaného rozkladu Rada dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo částečně založeno na neodpovídající právní argumentaci vztahující se k trvání závazku rezervace příkonu ve smyslu vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě. Rada nicméně dospěla k tomu, že obsah správního spisu poskytuje

podklady, na základě kterých je možno návrhu navrhovatele vyhovět, a to bez použití právní argumentace, která by v řízení byla nová a nebyla již obsahem skutkových a právních přednesů sporných stran.

Nejprve je namístě shrnout relevantní právní úpravu. Podle § 28 odst. 1 písm. a) energetického zákona má zákazník právo na uzavření smlouvy o připojení a na připojení svého odběrného elektrického zařízení k přenosové soustavě nebo k distribuční soustavě, pokud splňuje podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování přenosové soustavy nebo Pravidly provozování distribuční soustavy a má k připojení souhlas vlastníka dotčené nemovitosti. Podle § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona provozovatel distribuční soustavy je povinen každému, kdo požádá o připojení k distribuční soustavě, stanovit podmínky a termín připojení a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá, je připojen a splňuje podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování distribuční soustavy, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro distribuci nebo při ohrožení spolehlivého a bezpečného provozu distribuční soustavy nebo přenosové soustavy.

Podle § 3 odst. 2 písm. c) vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě se odstavec 1 neuplatní a podmínkou připojení zařízení žadatele k přenosové soustavě nebo distribuční soustavě je pouze smlouva o připojení mezi žadatelem a provozovatelem přenosové soustavy nebo provozovatelem distribuční soustavy v případě, že nedochází ke změně technických podmínek připojení při změně fyzické nebo právnické osoby, která je oprávněna užívat odběrné elektrické zařízení.

Navrhovatel s odpůrcem se neshodují na podmínkách připojení odběrného elektrického zařízení k lokální distribuční soustavě a uzavření smlouvy o připojení. Spor o uzavření smlouvy o připojení implikuje i prosté technické připojení zařízení k síti, které je navázáno na kontraktační povinnost ze strany provozovatele distribuční soustavy jako držitele licence, který je povinen každému, kdo o to požádá (až na dvě připojovací výjimky), umožnit připojení k soustavě a následnou distribuci elektřiny. Kompetence podle § 17 odst. 7 písm. a) směřuje právě na situaci, kdy není uzavřena smlouva o připojení, ve většině případů pak na kontraktační proces navazuje právě faktické připojení k soustavě právě podle technických parametrů a termínů sjednaných ve smlouvě. Přitom oba tyto kroky lze dle platné judikatury Nejvyššího správního soudu vnímat jednotně jako akt připojení: „*Ve skutečnosti se totiž jedná o povinnost obsahově jedinou: připojit uživatele k distribuční soustavě, přičemž uzavření příslušné smlouvy představuje právní základ, podle něhož dojde následně k faktickému připojení. Nemá totiž žádný smysl, aby byl provozovatel distribuční soustavy samostatně sankcionován za neuzavření této smlouvy anebo za její nerealizaci v praxi, tj. za faktické nepřipojení odběrného místa.*“ (viz rozsudek č. j. 2 As 42/2010-112).

Právě připojení navrhovatelova zařízení sloužícího k odběru elektřiny k lokální distribuční soustavě provozované odpůrcem je podstatné pro vyřešení sporu. Ještě před posouzením této otázky je třeba konstatovat rozdíl jednotlivých smluv mezi účastníky trhu, na základě kterých probíhá kontinuální dodávka elektřiny. Za účelem připojení zařízení k elektrizační soustavě se s provozovatelem distribuční soustavy uzavírá smlouva o připojení ve smyslu § 50 odst. 3 energetického zákona. Smlouvu o připojení je nutné odlišovat od smlouvy o zajištění služby distribuční soustavy (srov. § 50 odst. 6 energetického zákona), která se uzavírá samostatně se zákazníkem nebo v rámci smlouvy o sdružených službách

dodávky elektřiny s obchodníkem až poté, co je zákazníkovo zařízení k soustavě připojeno. Rozlišení závazků podle těchto dvou smluv se jeví jako určující i pro posuzovaný sporný případ.

Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí zmíněné smluvní typy nedostatečně rozlišoval a postavil právní argumentaci na aplikaci § 10 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, podle kterého „v případě ukončení smlouvy o zajištění služby přenosové soustavy nebo o zajištění služby distribuční soustavy trvá rezervace příkonu pro stávající místo připojení po dobu 48 měsíců ode dne ukončení smlouvy. Jestliže smlouva o zajištění služby přenosové soustavy nebo o zajištění služby distribuční soustavy nebyla pro odběrné elektrické zařízení uzavřena do 48 měsíců od termínu připojení sjednaného ve smlouvě o připojení, rezervace příkonu pro odběrné místo nebo pro místo připojení zaniká.“

Jedná se o případy, kdy byla ukončena smlouva o distribuci, ale zařízení je i nadále připojeno k soustavě, je uzavřena smlouva o připojení a očekává se poskytování služby distribuční soustavy. V tomto směru je pochybné, zda posuzovaný případ takové podmínky splňuje, když je namíste prvostupňovému správnímu orgánu vytknout skutečnost, že z napadeného rozhodnutí se ne vždy srozumitelně podává, jaké tvrzené skutkové okolnosti vzal Energetický regulační úřad za rozhodné pro výrok svého rozhodnutí.

Navrhovatel odpůrci předal žádost o připojení elektrického zařízení k lokální distribuční soustavě z napěťové hladiny nízkého napětí dne 17. března 2020. Touto žádostí o připojení bylo požadováno třífázové připojení s hodnotou hlavního jističe 50A a požadovaným datem připojení ode dne 1. dubna 2020. Bylo požadováno připojení novým žadatelem o připojení ve stávajícím místě připojení, když požadované datum připojení přímo navazovalo na ukončení sdružených služeb dodávky elektřiny do tohoto odběrného místa pro předchozího zákazníka, potřebný příkon měl být nezměněn a mělo by se tedy jednat o změnu zákazníka ve stávajícím odběrném místě.

Z dohody mezi původním vlastníkem zařízení [redacted] a odpůrcem uzavřené 30. ledna 2020 vyplývá, že dosavadní zákazník a odpůrce jakožto provozovatel distribuční soustavy se dohodli na ukončení poskytování sdružených služeb dodávky elektřiny, ukončení připojení odběrného místa, zrušení odběrného místa a demontáži elektroměru k 31. březnu 2020. Poukazuje-li navrhovatel na pochybné skutkové okolnosti uzavření této dohody (měla být uzavřena předtím, než dosavadní vlastník [redacted] nemovitost v odběrném místě prodal, přičemž ten měl být odpojením nemovitosti překvapen), které nebyly v zásadě předmětem dokazování, je na první pohled zřejmé, že samotný tento postup se jeví nestandardně, neboť nelze rozumně očekávat, že by vlastník nemovitosti [redacted] který zároveň měl záměr tuto nemovitost prodat, podstatným způsobem snížil cenu nemovitosti tím, že by jí zbavil připojení k elektrizační soustavě.

Účastníci dohody ze dne 30. ledna 2020 nicméně projevili svoji vůli odpojit předmětné odběrné místo od distribuční soustavy a smlouvu o připojení ukončit dohodou, z čehož je nutno vycházet, z obsahu spisu nevyplývá, že by byla např. napadnuta platnost této dohody. Pokud navrhovatel existenci takové dohody v rámci svých skutkových tvrzení popírá, musel by takovou skutečnost v řízení prokázat, popř. v rámci soudního řízení určit její neplatnost. V souvislostech správní orgán správně vyhodnotil neprovedení důkazu výslechem svědka

██████████, spolupracovníka navrhovatele, jelikož by v rámci správního řízení nebyl způsobilý jakkoli zpochybnit existenci a platnost dohody.

Rada dále uvádí, že aplikace § 10 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě na daný případ není přiléhavá. Správní orgán tak učinil nesprávný závěr o povinnosti odpůrce rezervovat příkon pro navrhovatelovo odběrné místo na základě vyhlášky, navíc se nevypořádal s námitkou odpůrce, že na daný případ § 10 uvedené vyhlášky nedopadá. Odpůrce se opakovaně k této námitce vrací, nakonec i v rozkladu. Nárok na rezervaci příkonu je založen smlouvou o připojení, nikoli vyhláškou, ta jen upravuje situaci, kdy příkon připojeného zařízení rezervován na základě konkrétní smlouvy je, ale není využit. Jinak řečeno, k rezervaci příkonu dochází na základě smlouvy ve smyslu § 50 odst. 3 energetického zákona nezávisle na právní úpravě a samotný § 10 odst. 1 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě se smlouvou o připojení nesouvisí, následek zániku rezervace příkonu souvisí se smlouvou o zajištění služby distribuční soustavy tak, aby nebyl dlouhodobě rezervován příkon, který nikdo nevyužívá.

Pokud by v daném případě došlo k ukončení smlouvy o připojení odběrného místa dohodou, měl by zánik tohoto závazku za následek i zánik rezervace příkonu, neboť § 10 odst. 1 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě takový případ neupravuje. Nutno konstatovat, že tato okolnost však bez dalšího neznamena, že by navrhovatel neměl právo na připojení odběrného zařízení, resp. uzavření smlouvy o připojení.

Pokud se jedná o argumentaci § 3 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, jež stanoví podmínky připojení zařízení k elektrizační soustavě, je základní podmínkou připojení podání žádosti o připojení (v určitých případech i studie připojitelnosti) a uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem distribuční soustavy. Správní orgán ve svém rozhodnutí vyvodil závěr, že v posuzovaném případě se jednalo o pouhou změnu vlastníka zařízení, a tak měl odpůrce s navrhovatelem ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 písm. c) vyhlášky o připojení uzavřít bez dalšího smlouvu o připojení [*„...nedochází ke změně technických podmínek připojení při ... c) změně fyzické nebo právnické osoby, která je oprávněna užívat odběrné elektrické zařízení ...“*].

Zde je třeba se zabývat samotným režimem připojování podle § 3 uvedené vyhlášky. Vztah mezi odstavci 1 a 2 není vyjádřen zcela srozumitelně, neboť podání žádosti o připojení není ani tak hmotněprávní podmínkou připojení, jako spíše formálním předpokladem, přičemž nutnost nepodávat žádost o připojení v režimu podle odstavce 2 evokuje přímé uzavření smlouvy o připojení, reálně však uzavření takové smlouvy může být jak výsledkem podání návrhu na uzavření smlouvy, tak žádosti o připojení (neboť po zákazníkovi nelze vždy požadovat, aby ve svém návrhu koncipoval přesně všechny obsahové náležitosti smlouvy). Podstata § 3 odst. 2 uvedené vyhlášky tkví především v tom, že není nutno absolvovat proces posuzování žádosti o připojení, ale povinností provozovatele distribuční soustavy je tuto smlouvu uzavřít. Proto je pro posouzení sporu rozhodné se zabývat otázkou aplikovatelnosti tohoto ustanovení.

Podle § 3 odst. 2 písm. c) vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, postačuje uzavření smlouvy o připojení v případě, že dochází ke změně fyzické nebo právnické osoby, která je oprávněna užívat odběrné elektrické zařízení za podmínky, že nedochází ke změně technických podmínek připojení. Uvedené ustanovení není samo o sobě z hlediska

jazykového dostatečné, nicméně je nepochybně namístě ho vykládat v kontextu popsaných výjimek zejména pod písmeny a) a b). V tomto směru je nepochybné, že případem, kdy bude odůvodněné uzavírání nové smlouvy o připojení bez posuzování žádosti o připojení, je změna osoby užívající odběrné elektrické zařízení (tj. subjektu způsobilého být zákazníkem), která je bez přetržení, tj. kdy navazuje užívání odběrného místa dvěma subjekty bezprostředně a kdy nedochází k situaci, kdy by po určitou dobu odběrné místo připojeno nebylo.

Takovou situaci se snaží dovodit odpůrce, když skrze předložení dohody ze dne 30. ledna 2020 argumentuje, že došlo k ukončení připojení odběrného místa, a tudíž nemůže trvat ani rezervace příkonu. S takovým hodnocením se však Rada neztotožňuje. Na základě předmětné dohody mělo dojít k ukončení připojení odběrného místa k 31. březnu 2020.

Provozovatel distribuční soustavy je povinen každému, kdo požádá o připojení k distribuční soustavě, stanovit podmínky a termín připojení a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá, je připojen a splňuje podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování distribuční soustavy, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro distribuci nebo při ohrožení spolehlivého a bezpečného provozu distribuční soustavy nebo přenosové soustavy. Prvostupňový orgán, byť v rámci řízení upozornil odpůrce na břemeno tvrzení a břemeno důkazní ve smyslu § 141 odst. 4 správního řádu, v samotném rozhodnutí nezhodnotil, zda tuto okolnost odpůrce prokázal. Odpůrce ke svému tvrzení o nedostatečné kapacitě zařízení pro distribuci předložil zejména tabulky s technickými údaji o kapacitě Trafostanice II. – jih, spolu s nákresem areálu provozované distribuční soustavy, nicméně správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí důkazy explicitně nehodnotil. S ohledem na žádost společnosti [REDAKCE], o připojení ze dne 24. ledna 2020 se z hlediska časové posloupnosti jeví zcela nelogické, aby odpůrce rezervoval kapacitu novému žadateli bez toho, aby zjistil reálný stav připojeného odběrného místa, ve vztahu k němuž měl následně uzavřít dohodu o ukončení připojení. Nabízí se, že jednání odpůrce mohlo být účelové. Obecně platí, že připojovací povinnost každého provozovatele distribuční soustavy je založena na principu nediskriminace, ledaže provozovatel zcela nepochybně prokáže existenci některé ze zákonných výjimek.

Ve vedeném sporném řízení je klíčové se zabývat stavem připojení zařízení v době, kdy navrhovatel podal žádost o připojení odběrného zařízení (žádost o připojení podaná k odpůrci ze dne 17. března 2020). Jestliže navrhovatelovy námitky směřují k neoprávněnému fyzickému odpojení zařízení od distribuční soustavy a nepřipojení nového žadatele jako právního nástupce původně připojeného zákazníka i z důvodu demontáže části distribuční soustavy vedoucí k předmětnému odběrnému místu, jedná se o otázku, která je pro rozhodnutí sporu relevantní jen částečně. V situaci, kdy Energetický regulační úřad má posuzovat spornou otázku uzavření smlouvy o připojení, jejíž uzavření faktickému připojení zpravidla předchází, pak je třeba se zaměřit zejména na existenci povinnosti provozovatele distribuční soustavy podle § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona, popřípadě výjimek z ní, zde nicméně ve specifickém skutkovém kontextu.

V tomto ohledu je zřejmé, že navrhovatel požádal o připojení odběrného místa v době (17. března 2020), kdy toto odběrné místo právně bylo připojeno k distribuční soustavě odpůrce (dohoda ze dne 30. ledna 2020 uváděla ukončení připojení k 31. březnu 2020). Odpůrci tak musela být požadovaná kontinuita připojení odběrného místa naprosto zřejmá. V daném kontextu pak nemůže být pochyb o tom, že je nutno aplikovat § 3 odst. 2 písm. c) vyhlášky

o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, neboť v odběrném místě docházelo pouze ke změně zákazníka, bez zásadních změn charakteru a parametrů připojení, přičemž k této změně docházelo kontinuálně a nebylo důvodu, proč by fyzicky mělo být toto odběrné místo odpojováno.

Ustanovení § 3 odst. 1 a 2 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě přitom konkretizují realizaci připojovacího práva k elektrizační soustavě, a to tím způsobem, že proces posuzování žádosti o připojení je zjednodušen pro případy, kdy již fyzické připojení existuje a jedná se pouze o určitou změnu, která na fyzické připojení nemá vliv. Vyhláška o podmínkách připojení k elektrizační soustavě v takovém případě nepředpokládá posuzování technických podmínek připojení, a tudíž ani posuzování případné výjimky z § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona. Smyslem uvedeného ustanovení je totiž řešení situací, kdy již odběrné místo či jiné zařízení připojeno je, tudíž není o nemožnosti připojení (bez další změny podmínek) možno uvažovat. V tomto směru tak není možno uvažovat ani o tom, že by odpůrce připojovací povinnost podle § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona neměl.

Nutno doplnit, že odpůrce nemožnost připojení [existenci výjimky podle § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona] dovozuje v podstatě z následného jednání spočívajícího ve vyhovění jiné žádosti o připojení, nicméně této žádosti vyhověl za situace, kdy připojení odběrného místa nebylo ukončeno a před ukončením připojení došlo k podání nové žádosti o připojení, fakticky pouze o uzavření smlouvy s novým zákazníkem. Preference stávajícího připojení (kdy příkon požadovaný navrhovatelem je ostatně nesrovnatelně nižší než příkon požadovaný novým žadatelem) přitom nepředstavuje diskriminaci žadatelů, neboť právní úprava zde poskytuje výhodu lepšího právního standardu ve prospěch zachování stávajících připojení. Není ostatně důvodu, proč by pouze z důvodu souvisejícího se smluvními vztahy (uzavření smlouvy s novým zákazníkem ve vztahu k existujícímu připojení) mělo být odmítáno trvání připojení odběrného místa, které již k distribuční soustavě je připojeno. Rada proto uzavírá, že ve vztahu k odběrnému místu navrhovatele nepochybně trvá připojovací povinnost odpůrce. Uvádí-li odpůrce vyčerpání kapacity distribuční soustavy jakožto důvod nepřipojení odběrného místa navrhovatele, je zřejmé, že tento stav není způsoben připojením uvedeného odběrného místa, neboť to bylo připojeno k soustavě dlouhodobě. Jde o stav způsobený žádostí o připojení společnosti [redacted] přičemž postup odpůrce vede k absurdnímu závěru, že v případě nemožnosti distribuční soustavy uspokojit veškeré požadavky na připojení by mělo docházet k likvidaci již existujících připojení.

Podstatná rozkladová námitka směřuje k absenci jedné z podstatných náležitostí navrhované smlouvy o připojení, a to závazku navrhovatele jako žadatele o připojení uhradit oprávněný podíl na nákladech na připojení. Vyhláška o podmínkách připojení k elektrizační soustavě v § 11 a § 12 upravuje pravidla pro stanovení podílu na nákladech spojených s připojením a se zajištěním požadovaného příkonu nebo výkonu (dále jen „podíl na oprávněných nákladech“). Náklady spojené s připojením a se zajištěním požadovaného příkonu nebo výkonu zahrnují nezbytně nutné vynaložené oprávněné náklady související s pořízením, výstavbou nebo úpravami přenosové soustavy nebo distribuční soustavy, které byly vyvolány požadavkem žadatele v souvislosti s místem a způsobem připojení jeho zařízení. Úhrada podílu na oprávněných nákladech se vypočítá jako součin měrného podílu podle přílohy č. 8 k této vyhlášce a žadatelem požadovaného rezervovaného příkonu nebo výkonu. Podle § 12 odst. 4 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě se podíl na oprávněných

nákladech neuplatňuje v případech podle § 3 odst. 2. Jelikož správní orgán vyslovil závěr o aplikaci § 3 odst. 2 písm. c) této vyhlášky, dovodil i neexistenci závazku navrhovatele hradit podíl na oprávněných nákladech spojených s připojením.

Je namístě, aby navrhovatel v řízení definoval i všechny podstatné náležitosti požadované smlouvy, především však, aby jednoznačně vymezil předmět sporu. Pokud v daném případě navrhovatel zastává názor, že nemá hradit podíl na nákladech řízení (což je zřejmé jak z kontextu jeho tvrzení, že se o nové připojení nejedná, výslovně i pak z jeho vyjádření k rozkladu, kde uvádí „(...) *není povinností navrhovatele uhradit podíl na oprávněných nákladech spojených s připojením a se zajištěním požadovaného příkonu, neboť došlo pouze ke změně osoby, která je oprávněna užívat odběrné elektrické zařízení, kdy nedošlo ke změně v odběrném místě, jenž by mělo vliv na technické požadavky ohledně připojení odběrného místa nebo navýšení distribuční kapacity*“.), bylo jistě namístě i to, aby součástí svého návrhu tuto skutečnost učinil. V daném případě nicméně Rada nemá za to, že by se jednalo o vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí, neboť ze sporných skutkových tvrzení stran jednoznačně vyplynulo, že argumentace navrhovatele směřuje k hrazení nulového podílu na nákladech připojení, tj. k neexistenci platební povinnosti, o tom nemůže být podle obsahu spisu pochyb. Prvostupňový správní orgán přitom v napadeném rozhodnutí s otázkou podílu přezkoumatelně vypořádal, rušení rozhodnutí z tohoto důvodu by tak bylo přehnaným formalismem.

Působnost Energetického regulačního úřadu ohledně rozhodování sporů ve věci smluv podle energetického zákona je dána pouze pro essentialia negotii (tj. podstatné náležitosti), bez kterých by závazek nevznikl, resp. na nutné obsahové náležitosti konkrétního typu smlouvy stanovené energetickým zákonem. Nutno konstatovat, že v praxi ani teorii nepanuje shoda na tom, zda obsahové náležitosti vymezené energetickým zákonem lze považovat za podstatné náležitosti smlouvy (mj. pro jejich neúplnost). V tomto smyslu by uvedení skutečnosti v textu smlouvy, že navrhovatel podíl na nákladech připojení nehradí, nepředstavovalo ujednání závazku, neboť jde naopak o skutečnost, že žádný závazek tohoto typu mezi stranami nevzniká. V tomto ohledu tak v případě nehrazení podílu připojení nemůže tato obsahová náležitost stanovená § 50 odst. 3 energetického zákona představovat podstatnou náležitost smlouvy, bez níž by smlouva nevznikla, neboť podle uvedeného ustanovení se smlouvou „žadatel zavazuje uhradit podíl na oprávněných nákladech na připojení“, v uvedeném případě se k ničemu takovému ovšem nezavazuje pro neexistenci takového závazku.

V. Závěr

Po přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu Rada jako nadřízený správní orgán dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo částečně vydáno na základě neodpovídajícího právního hodnocení, které však bylo pro rozhodnutí věci nadbytečné. O předmětu sporu bylo možno rozhodnout na základě aplikace § 3 odst. 2 vyhlášky o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, přičemž závěr vztahující se k uvedenému ustanovení prvostupňový správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl (následně ho však zbytečně doplnil aplikací § 10 téže vyhlášky) a pro účastníky řízení se tak nemůže jednat o novu argumentaci. Rada vychází z toho, že o skutkovém stavu věci nejsou pochybnosti, s výjimkou okolností a platnosti dohody o ukončení připojení odběrného místa, která však nebyla pro posouzení případu relevantní.

S ohledem na uvedené Rada rozhodla o potvrzení napadeného rozhodnutí a modifikovala důvody tohoto rozhodnutí, když rozhodnutí o rozkladu tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. V daném případě Rada neshledala důvodné vrátet věc k novému projednání, neboť z hlediska skutkového i právního je zjevné, že by bylo rozhodnuto totožným způsobem.

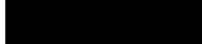
Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu dále podat rozklad.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D., v.r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

Redigon, s.r.o.

 prostřednictvím Mgr. Josefa Karnouba